

Το τατουάζ και το πάθος

Μια παράσταση με ηθοποιούς-μοντέλα για τους ρόλους

ΘΕΑΤΡΟ: Αθηνών **ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ:** Τέννεση Ουίλιαμς **ΕΡΓΟ:** Τριαντάφυλλα στο στήθος **ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:** Ερρίκος Μπελιές **ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ:** Νικαίτη Κοντούρη **ΣΚΗΝΙΚΑ-ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ:** Γ. Πάτσας **ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:** Ι. Δρόσος

ΚΡΙΤΙΚΗ

Στη μικρή αλλά πολυπράγμονα θεατρική μας κοινωνία, όπου ένας σκηνογράφος π.χ. μπορεί να διεκπεραιώνει σκηνικά ή και κοστούμια για ντουζίνες παραστάσεων τη στιγμή, μοιραίο είναι να τον αναγνωρίζεις κάποτε από τα υλικά του κι όχι απ' το ταλέντο του. Καλά-

μια είναι φέτος μία από τις σφραγίδες του Γ. Πάτσα. Καλάμια έντυσαν και την παράσταση της Κατερίνας Μαραγκού, που διάλεξε το πιο αισιόδοξο και λαϊκό έργο του Ουίλλιαμς για να πρωταγωνιστήσει στο ρόλο της Σεραφίνας, μιας γυναίκας αχαλίνωτου ταμπεραμέντου, που βουτάει τόσο βαθιά στο πένθος για τον δολοφονημένο Σικελό άνδρα της, ώστε αγγίζει την παράνοια μέχρι να τη γλυτώσει η έλευση ενός άλλου Σικελού, με όμοια προσόντα πάθους και ταμπεραμέντου.

Η σκηνοθεσία, καλά οργανωμένη, προτίμησε την ευαισθητή, ηθογραφική οπτική από οποιαδήποτε άλλη. Η διανομή επιδίωξε και πέτυχε να εξασφαλίσει ηθοποιούς-«μοντέλα» για τους ρόλους. Αποτέλεσμα, η προσέγγιση να γίνει περισσότερο με τις ευκολίες των κα-

λών ηθοποιών παρά με τις δυνατότητές τους. Παράδειγμα, ο πρωταγωνιστής Καρατζογιάννης, ο Τάρλοου, η Ανδρεοπούλου, η Κωσταντινίδου, ο Θωμάς, η Σιμοπούλου.

Ξεχώρισε ο τρυφερός δυναμισμός και το αυθεντικό πάθος της Ελευθερίας Σαπουντζή, η προσωπικότητα και η μεταμορφωτική αναζήτηση της Καίτης Μανωλιδάκη και της Μπέτυς Νικολέσση. Η ίδια η Μαραγκού, αν και με πολλά εξωτερικά στοιχεία στην ερμηνεία της, είχε μια σκηνική πειθώ στις εντάσεις, στις νευρώσεις και στις δραματικές πτυχές του ρόλου. Αν είχε λίγο χιούμορ, θα συναντούσε ίσως και την τραγική φλέβα που χτυπά σιωπηλά κάτω από το δέρμα του έργου, κάτω από τα τατουάζ του στήθους, του πάθους και της σεξουαλικότητας.